

El referèndum suec de 2017 i la repressió del separatisme suec per l'Imperi Alemany: una ucronia

written by Axel Schönberger | 12 de febrer de 2018

Imaginem, per exemple, que les Potències de l'Eix haguessin guanyat la Segona Guerra Mundial i que Hitler hagués mort, ja ancià, el 20 de novembre de 1975. Que en el testament hagués disposat que un príncep de la dinastia dels Hohenzollern, educat d'acord amb les seves directrius ideològiques, havia d'ocupar el tron alemany com a emperador del *Deutsches Reich* (Imperi Alemany). Degut a haver tingut lloc una revolució pacífica de flors de cirerer al Japó el 25 d'abril de 1974, en el transcurs de la qual els japonesos van inserir branques de cirerers en flor en els canons dels tancs, el partit Nacional-Socialista alemany entén que ha d'acordar, almenys, una transició parcial a la democràcia si no vol perdre el poder per complet.

En una fase de transició, s'elabora una nova Constitució de l'Imperi Alemany que entra en vigor i que imposa que l'Imperi Alemany torni a ser una monarquia constitucional. A partir d'ara, la monarquia només es pot abolir amb una majoria de dos terços tant del Parlament Imperial com de l'Assemblea Imperial. En aquest cas, el Parlament Imperial i l'Assemblea Imperial quedaran dissolts i s'haurà de tornar a votar. S'haurà de repetir la votació al Parlament i a l'Assemblea. I només llavors, si a la segona votació, al Parlament i a l'Assemblea s'obtingués de nou una majoria de dos terços a favor d'abolir la monarquia, aquesta podria ser abolida. A més d'aquesta eficaç garantia d'eternitat de la monarquia, la Constitució de l'Imperi Alemany estableix que l'emperador alemany és i serà sempre el cap suprem de l'exèrcit imperial.

Aquest pot, en determinats casos, actuar sota les seves ordres –com en el cas de tendències “separatistes”– també contra parts de la població de l’Imperi Alemany.

Regions subjugades pertanyents a l’Imperi Alemany, com Suècia, els Països Baixos, Bèlgica i Polònia, tenen una autonomia bastant limitada, molt allunyada de les autonomies que hi sol haver en estats federals. Tots els ciutadans que hi viuen han d’aprendre i conèixer la llengua alemanya. Tenen també el dret d’utilitzar llur llengua materna respectiva, però només es podrà parlar en llur regió autònoma, no en tot l’Imperi, i només al costat de la llengua imperial alemanya que és i roman l’única llengua de tot l’Imperi Alemany. A les regions autònomes (Suècia, els Països Baixos, Bèlgica i Polònia) s’hi estableixen nombrosos residents alemanys de tot l’Imperi, de manera que constitueixen, en general, en cada regió autònoma més del 30% de la població total. Sortir de l’Imperi Alemany es fa pràcticament impossible per aquestes comunitats autònomes, ja que, d’altra banda, seria necessària una majoria de dos terços de la població total de l’Imperi Alemany. Ara, la majoria de la població de l’Imperi Alemany és de parla alemanya i rep beneficis econòmics, per cert, a través d’un sistema fiscal opac, en virtut del qual les regions autònomes han de pagar més impostos al govern imperial de Berlín dels que reben, en canvi, del govern central imperial. D’això es desprèn que als habitants de les regions autònomes no se’ls concedeix cap dret que els permeti separar-se mai de l’Imperi Alemany.

Després d’un llarg període de negociacions, la regió autònoma de Suècia va arribar finalment a obtenir un segon Estatut d’Autonomia, que fou aprovat pel *Reichstag* (Parlament) i per la *Reichsversammlung* (Assemblea de l’Imperi), i signat, fins i tot, per l’emperador d’Alemanya. El partit successor del nacional-socialista NSDAP, que ara es diu Partit Popular, recorre tanmateix al Tribunal Constitucional de l’Imperi Alemany, integrat, en part, per membres del Partit Popular.

Tot i que tres dels dotze jutges havien mort, i que un quart ja havia superat l'edat legal, de manera que el Tribunal Constitucional, segons les pròpies regles, no podia dictar sentència, l'any 2010 va declarar "constitucionalment inconstitucional" el segon Estatut d'Autonomia de la Comunitat Autònoma de Suècia.

A continuació, es desenvolupa a la regió de Suècia un moviment democràtic i pacífic independentista cada vegada més ampli, contra la resistència declarada del canceller de l'Imperi Alemany –que pertany al Partit Popular i presideix a Berlín un govern minoritari–, així com contra la resistència declarada de l'emperador alemany (el pare del qual va dir, amb orgull, en diverses entrevistes, que tot el que tenia i que va ser ho devia al gran *Führer* Adolf Hitler, i que per això li estaria eternament agraït). Malgrat tot, però, el govern regional suec està organitzant un referèndum sobre la qüestió de si Suècia s'hauria de convertir en un país independent. El referèndum és impedit per l'entrada en acció de masses de SS paramilitars (dels quals n'hi deu haver, en l'Imperi Alemany, entre 80.000 i 98.000 membres –el nombre exacte es desconeix), fereixen més de 800 suecs que simplement desitgen votar democràticament i en pau, i alguns dels quals són greument ferits. Tot i que el Partit Popular alemany va aconseguir només 7.941.236 de vots en les últimes eleccions al Parlament alemany el 26 de juny de 2016 (la regió autònoma de Suècia tenia, en comparació, 7.522.596 habitants), va tenir l'audàcia de retreure als suecs que llur referèndum no era representatiu, que era il·legal i inconstitucional, cosa que va sentenciar també, més tard, el Tribunal Constitucional de l'Imperi Alemany. D'una banda, hauria d'haver-se pronunciat i votat sobre aquest assumpte tota la població de l'Imperi; d'altra banda, només un 42% dels ciutadans imperials residents a Suècia van participar en la votació. Encara que al voltant del 90% dels votants havia estat a favor de proclamar la República de Suècia, això es considera, per part del govern imperial, absolutament irrellevant. El 8 d'octubre de 2017 es va celebrar a Estocolm

una manifestació a la qual van assistir-hi centenars de milers de persones que van protestar en contra de la separació de Suècia de l'Imperi Alemany. Que en aquesta circumstància eren, en gran part, alemanys d'altres regions de l'Imperi que viatjaven en autobusos i trens a Suècia des de totes les parts de l'Imperi Alemany, només per a participar en aquesta manifestació. Que fos gent que, en la majoria dels casos, ni tan sols coneixia l'idioma suec, no va atreure, curiosament, l'atenció de la premsa internacional que, al contrari, va relatar que ara s'havia expressat l'"altra" Suècia contra qualsevol separatisme.

Ja abans del referèndum, el govern imperial havia enviat nombrosos vehicles i forces policials a la regió autònoma de Suècia. Va planejar prendre en forma de cop militar tot el poder de govern i enviar a la presó preventiva el govern suec després del referèndum per tal d'impedir una declaració d'independència i condemnar els membres del govern amb elevades penes de presó.

Abans del referèndum suec, el govern imperial ja havia acordat amb altres governs europeus, en negociacions secretes, que aquests declararien que tot això serien coses internes de l'Imperi Alemany i que no reconeixerien, de cap manera, una República Sueca com estat independent.

Els anomenats "separatistes" suecs estan a favor d'eleccions lliures, de la democràcia, dels drets humans, de l'abolició de la monarquia i d'una "superació crítica del passat" –una *Vergangenheitsbewältigung*, com sol dir-se en alemany– dels temps passats del feixisme, mentre que, per a la majoria del Partit Popular, Adolf Hitler segueix sent el més gran representant polític de tota la història alemanya. La signatura de la Declaració d'Independència respecte a l'Imperi Alemany, feta pel govern de Suècia i per 72 diputats del Parlament suec, ha de servir, a partir d'ara, com a pretext per a l'aplicació de l'article 155 de la Constitució Imperial, per tal d'executar un cop d'estat de dalt a baix i aniquilar

tot el poder de la Comunitat Autònoma de Suècia, per a eliminar totalment i per sempre l'autonomia de Suècia, per a defensar la monarquia imperial, per a ocupar militarment Suècia, per a eliminar amb violència qualsevol sedició i rebel·lió, i per a prendre mesures que a llarg termini redueixin la importància de la llengua sueca i substituir-la, finalment, per l'idioma de Goethe.

L'Imperi Alemany segueix celebrant tots els anys el 12 d'octubre com el Dia de la raça germànica. A partir d'ara s'introdueix, com nou dia festiu, també el 13 de març, la data de l'annexió d'Àustria per l'Imperi Alemany, per tal de commemorar i celebrar la superació històrica de l'existència de molts d'estats petits i, en particular, per recordar als suecs, als belgues i als polonesos que l'existència d'estats petits mai no serà tolerada per l'Imperi Alemany i el seu exèrcit.

(Nota final: Qualsevol similitud i paral·lelisme amb la Revolució Catalana de 2017 –en el començament de la qual els grans estats d'Europa es preparen per a abandonar al seu destí un poble pacífic que desitja la llibertat democràtica– són purament casuals. El poble suec del conte ucrònic té tot el dret (segons l'article 1, paràgraf 1 de la Carta Social de les Nacions Unides i segons el Dret Internacional dels Pobles) a establir el seu propi estat, perseguint aquest objectiu amb tota tranquil·litat, mentre que el govern central de l'Imperi vol sembrar la por, la intimidació i la violència i defensar a qualsevol preu la monarquia.)